

Reč života - decembar 2018

„Radujte se svagda u Gospodu“ (Fil 4,4).

Apostol Pavle ovo piše zajednici grada Filipa upravo kada je on sam u ozbiljnim poteškoćama, budući da je progonjen. Pa ipak, on ovim svojim dragim prijateljima savetuje, šta više zapoveda, „da se svagda raduju“.

Da li može da se izda ovakva zapovest?

Gledajući oko nas, često ne nalazimo razlog ni za spokojstvo, a kamoli za sreću!

Suočeni sa životnim brigama, nepravdama u društvu, napetim situacijama među narodima, velika stvar je i da se ne obeshrabrimo, da ne pokleknemo niti da se zatvorimo u sebe. Pa ipak, Pavle i nas poziva:

„Radujte se svagda u Gospodu“.

U čemu je tajna?

„[...] postoji razlog za to da uprkos svim poteškoćama treba uvek da budemo u radosti. Do toga dovodi hrišćanski život, ako se on prihvati ozbiljno. Zbog takvog života, Isus živi u nama u punini, a sa Njim ne možemo a da ne budemo u radosti. On je izvor istinske radosti jer daje smisao našem životu, vodi nas svojim svetlom, oslobađa nas od svake bojazni kako u pogledu prošlosti tako i onoga šta nas čeka, daje nam snagu da prevaziđemo sve poteškoće, iskušenja i ispite koje nas mogu snaći“[1](#).

Radost hrišćana nije samo jednostavan optimizam, niti sigurnost materijalnog blagostanja, niti radost mladosti i dobrog zdravlja. To je pre svega rezultat ličnog susreta sa Bogom u dubini srca.

„Radujte se svagda u Gospodu“.

Od te radosti, kaže još Pavle, dolazi sposobnost da srdačno prihvatimo druge i spremnost da se posvetimo onima oko nas[2](#). Još više, Pavle u drugoj prilici odlučno se poziva na Isusovu izreku: „Više je radosti u davanju negoli u primanju“[3](#).

Iz zajedništva sa Isusom izvire i mir u srcu, jedini koji može da zarazi ljude oko nas svojom neodoljivom snagom.

Nedavno u Siriji, uprkos ozbiljnim opasnostima i tegobama rata, velika grupa mladih ljudi okupila se kako bi razmenili iskustva življenog Jevanđelja i doživeli radost međusobne ljubavi; odatle su se vraćali odlučni da svedoče da je bratstvo moguće.

Jedan od učesnika piše: „Nizale su se priče o razdirućem bolu i nadi, o herojskoj veri u Božju ljubav. Ima onih koji su izgubili sve i onih koji su videli svoje najdraže kako umiru [...]. Snažna je posvećenost ovih

mladih ljudi da stvaraju život oko sebe: organizuju dobrotvorne akcije gde uključuju na hiljade osoba, obnavljaju jednu školu i baštu u centru jednog sela koje nikada nisu završene zbog rata. Pružaju podršku desetinama porodica izbeglica [...]. U njihovim srcima naviru reči Kjare Lubik: 'Radost hrišćanina je poput sunčevog zraka koja sija na suzi, ruže koja cveta na mrlji krvi, destilat čiste ljubavi pročišćen bolom... zbog toga ima apostolsku snagu delića Raja'⁴. U našoj braći i sestrama u Siriji nalazimo vrlinu prvih hrišćana koji u ovom užasnom ratu svedoče veru i nadu u Boga Ljubav, prenoseći ih saputnicima životnog putovanja. Hvala Sirijo za ovu lekciju življenog hrišćanstva!“

Leticija Magri

¹ C. Lubich, *Invito alla gioia*, in «Città Nuova», 31 (1987/22), p. 11.

² Cf. *Fil* 4, 5.

³ *Atti* 20,35.

⁴ C. Lubich, *La gioia*, al Giubileo dei giovani, Roma 12 aprile 1984.